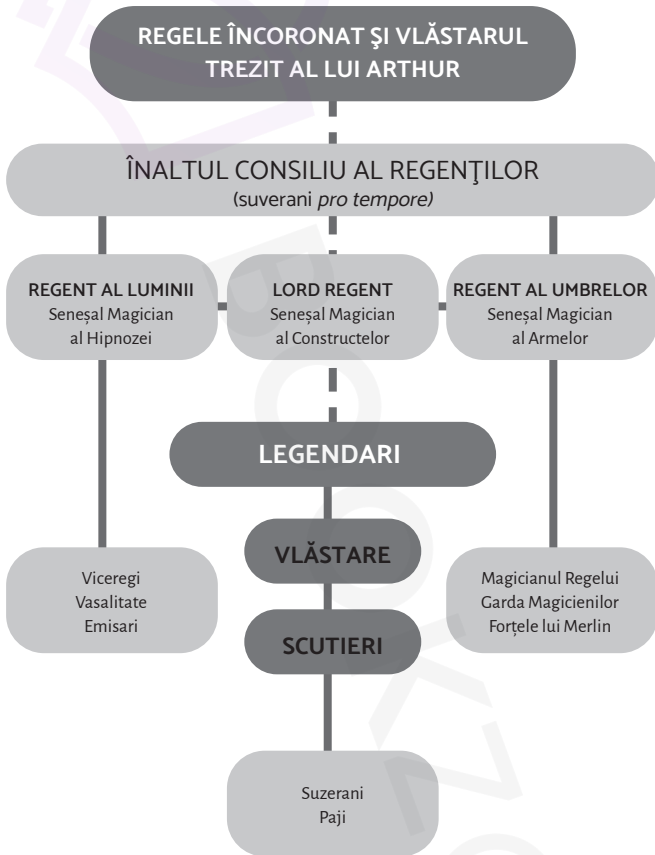

TRACY DEONN

MAGIA SÂNGELUI

Bookzone
BUCUREȘTI, 2023

ORDINUL MESEI ROTUNDE

PROLOG

ÎN VENELE MELE ARD spiritele strămoșilor mei.

În urmă cu douăzeci și patru de ore, am scos Excalibur din piatra sa. Acum, plătesc prețul.

Lama străveche m-a sfârâmat. A sfârâmat persoana care am fost. Care aș putea fi. Care nu voi mai fi niciodată.

Am devenit cioburi din mine însămi.

Acea Briana Matthews care ținea în mână Excalibur a fost sfârâmată în bucăți – și... și recreată în ceva nou.

Ceva nou. Ceva puternic. Așa cum m-a descris William.

Noaptea trecută, când am ridicat Excalibur sus de tot, două spirite *bubui*au în mine ca două tobe: Vera, strămoșa mea ancestrală, și Arthur Pendragon însuși. Chiar dacă au trăit la sute de ani distanță unul de altul, amândoi au recurs la magie pentru a lega puterea de descendenții lor și de mine. Vera, printr-o rugăciune către strămoșii ei. Arthur, cu o vrajă pentru cavalerii săi. Când bătălia s-a terminat și m-am întins în sfârșit în pat, am crezut că au dispărut amândoi. Au dispărut acolo unde se duc spiritele când încetează dreptul lor de posesie asupra urmașilor lor cu puteri paranormale.

Arthur a tăcut. Vera a părut să-și ia rămas-bun:

– *Există un preț pentru a fi o legendă, fiica mea. Dar nu te teme, nu-l vei suporta singură.*

Însă cuvintele ei nu erau un rămas-bun personal, ci un bun-venit ancestral.

Acum, la primele ore ale dimineții, stau întinsă în patul din Lojă, casa istorică a Legendarilor. Dar nu mă odihnesc. Sunt dureros de trează. Păturile au fost date jos de pe pat, pielea și spiritul sunt întinse la maximum. Buclele îmi zac ude pe gât.

Mă răsucesc pe o parte, gâfâind, și țin ochii strânși. Mă târăsc jos din pat. Îmi simt și îmi aud unghiile zgâriind podeaua, un sunet disperat în noapte.

Când deschid ochii, camera din jurul meu a dispărut, iar eu nu mai sunt Bree.

În schimb...

Sunt Selah: fica Verei, acum adultă și însărcinată cu propriul copil.

Este noapte. Cu mult timp în urmă. Sunt condusă într-o casă de o femeie de culoare, cu ochi căprui pătrunzători care privesc pe deasupra capului în direcția din care am venit. Degetele ei calde și puternice mă apucă de umăr.

– *Mai repede, fată dragă. Mai repede! Îmi șoptește ea.*

Nu o cunosc pe această femeie, dar rostește cuvântul „fată” ca o soră, atât cu severitate, cât și cu afecțiune.

Mă conduce spre o trapă din podea, în spatele casei. O ridică și dezvăluie o groapă ascunsă în pământ, căptușită cu lemn putrezit.

Mă voi opri aici pentru o clipă, dar mâine voi fugi din nou.

Clipesc și dormitorul Lojii reapare. Întunecos și familiar. Strălucitor, cu podea din scânduri late de stejar care se întind sub mine.

Inspir. Expir.

Închid ochii. Îi deschid.

Sunt într-un birt. Numele meu este Jessie. Am douăzeci de ani.

Țin strâns în mâini un teanc de meniuri. De la un tonomat se aude muzica anilor 1950.

– *Hei, tu! Fato!*

O voce aspră și nepoliticoasă strigă către mine. „Fato” este rostit pe un ton atât de clar batjocoritor, încât abia dacă ascunde cuvântul pe care ar vrea să-l spună cu adevărat. Acea insultă este scrisă pe întregul său chip. Îl găsesc pe bărbatul alb în separeul de lângă intrare, cu zâmbetul arogant al celui care știe că nu va fi oprit.

– *Rog să fii servit, rânjește el, cu o voce sarcastică.*

O zeflemea și o momeală. Mă provoacă să ripostez.

O explozie de furie, cuptorul de rădăcini din pieptul meu s-a aprins și focul se întetește – dar am un zâmbet pe față în timp ce mă îndrept spre el prin restaurant.

Aș vrea să-l ignor, sau să strig, dar nu pot.

Nu aici, nu astăzi. Dar undeva, într-o zi.

În timp ce trec pe lângă un alt separeu, o femeie albă într-o rochie neagră cu argintiu se răsuțește. Mâna ei se întinde și degetele mă apucă de cot. Ochii ei adânci de chihlimbar se îngustează și

scânteii de suspiciune dansează pe chipul meu. Un fir de fum condimentat îmi atinge nasul, ca un chibrit de abia aprins, gata să-și mărească flacăra.

Dintr-odată, îmi dau seama cine este. Este una dintre ei. Ordinul magicienilor; despre care mama m-a avertizat pe când eram un copil. „Nu-i lăsa pe Merlinii Ordinului să te prindă. Nu-i lăsa să te prindă singură. Dacă le vezi flăcările albastre, fugi.”

Cu inima zbatându-se în piept, înghit cuptorul. Îl sting. Îl ascund.

– Doamnă?

Vocea mea e clară și sigură.

Femeia Merlin se uită la mine. Pe chipul ei apare o umbră de îndoială. Trece o clipă. Poate să-mi audă inima? Frica din mine?

În cele din urmă, spune:

– Nu contează. Îmi cer scuze.

Degetele i se relaxează, apoi îi cad și femeia își întoarce atenția spre cina ei. Mirosul magiei ei se estompează – o armă băgată în teacă.

Oftez ușurată. A fost cât pe ce.

Nu doar bărbatul merită furia mea. Într-o zi, sper să-i înfrunt și pe Merlini.

Nu aici, nu azi. Dar undeva, cândva.

Când mă întorc în camera din Lojă, de data aceasta din nou ca Bree, palmele-mi transpirate au pătat podeaua de lemn masiv.

Inspir. Expir.

Închid ochii. Deschid ochii.

Numele meu este Leanne. Am cincisprezece ani. Trec pe lângă un parc la apus de soare împreună cu o prietenă. Chicotim. Ne prostim.

În întuneric, abia vizibilă și la câțiva metri distanță, o creatură. Un dulău strălucitor aproape translucid în parc – și o siluetă care îl înconjoară, aruncând arme făcute din lumină. Silueta se mișcă mai repede decât ar trebui să fie în stare să o facă. Nasul mi se umple de ozon. De miros de miere, de ars.

Încremenesc. Trag aer în piept în tăcere. Devin o stană de piatră, așa cum m-a învățat mama.

Prietena mea se oprește, cu nedumerire în ochii-i căprui, și râde.

– *Leanne, ce...*

Nu aud ce spune. Aud doar mantra pe care am moștenit-o de la mama. Vocea ei înăbușită rostește furioasă în urechile mele: „Nu lăsa niciodată un Merlin să te găsească. Dacă vezi unul, fugi. Mă auzi? Fugi.”

Îmi scot pantofii și rămân în ciorapi. Fac mai puțin zgomot în felul acesta. Mormăi o scuză către prietena mea. Și o iau la fugă.

Sunt azvârlită înainte și înapoi, zvârcolindu-mă între timp și spațiu.

Selah. Mary. Regina. Corinne. Emmeline. Jessie. Leanne. O întrezăresc chiar și pe mama, Faye.

Opt viziuni. Opt seturi de amintiri care nu sunt ale mele. Opt trupuri în care locuiesc, absorbită în vieți pe care nu le-am trăit niciodată. Toate fug.

Fiecare fiică din Dinastia Verei din ultimii două sute de ani a fugit de Ordin. Fiecare mamă a transmis mai departe avertismentul. Și iată-mă acum, în interiorul casei lui.

În cele din urmă, mă strecor într-un spațiu umbrit, fără pereți. În fața mea, o pereche de picioare goale, înconjurate de flăcări.

– Fiica fiicelor.

Mă ridic în picioare ca să o văd pe Vera. Este la fel ca înainte: o femeie într-o lume goală și întunecată. Sângele și flacăra se învârt în jurul brațelor ei de un cafeniu-închis, părul i se întinde și se înalță, ca și cum ar vrea să ajungă în univers.

– Unde...?

– Acesta este planul dintre viață și moarte.

Planul dintre... Mă uit la bezna din jur și simt *așteptarea*, dar și finalitatea. Precum fumul, gata să devină materie sau să se risipească. Precum sunetul, gata să fie auzit sau redus la tăcere. Acesta este *aproape și deja* un loc.

– Tu... m-ai mai adus aici, oftez. Când am scos sabia.

Ea dă din cap o dată.

Vorbesc printre lacrimi, printre amintirile din piept care mă dor.

– Toate acele vieți... toată *fuga* aceea...

– Trebuia să vezi, pentru că trebuie să înțelegi cine ești.

– „Cine sunt... ?”

– Tu ești vârful săgeții noastre.

Vocea ei devine tot mai puternică cu fiecare cuvânt rostit.

– Vârful nostru de lance. Arcul elicei noastre. Flacăra focului nostru care mocnește de mult. Tu ești întruchiparea vie a dăinuirii noastre. Ieșirea noastră la lumină după secole de trai ascuns. Sabia făurită din durere. Rana transformată în armă.

– Știu..., spun eu. Știu...

– Nu. Nu știi.

Flăcările de pe pielea Verei strălucesc mai tare.

– De la prima fiică până la ultima, cuptorul nostru a crescut mereu. Fiecare viață arde mai fierbinte decât precedenta. Tu ești din neamul meu, în tot ce are el mai ferm și mai puternic. Cu tot ceea ce curge prin tine, ai puterea de a proteja ceea ce răul ar dori să distrugă. Poți înfrunța ce trebuie să înfrunți.

Cuvintele ei curg direct în pieptul meu, arzându-mă din toate direcțiile.

– Am fugit din mai multe motive. Am fugit pentru a ne proteja. Am fugit ca să nu murim, ca fiicele noastre să trăiască.

Vera face un pas înainte, iar vocea ei se revarsă ca o lavă lentă și densă pe pielea mea.

– Dar un singur scop, un singur vis domnește mai presus de toate. Știi care este acesta, Bree?

Clatin din cap, gâfâind.

– Nu.

Flăcările de pe pielea ei cresc mai mari, părul i se întinde și se înalță, astfel încât nu mai văd unde se termină. Clipesc din nou... și sunt o adolescentă care tremură transpirată... pe podeaua unei case istorice. Trag aer în plămâni în flăcări. Vărs lacrimi care sunt și nu sunt ale mele.

Dacă vocea Verei a fost cândva un flux vulcanic, acum este obsidian rece. Ascuțită ca o lamă de ras.

– Am fugit... ca tu să nu fii nevoită să fugi.

PARTEA ÎNTÂI

PUTEREA

B
O
O
K
Z
O
N
E

ACEASTA ESTE partea în care ezit.

În mod logic, știu că voi fi bine. Am scăpat de nenumărate ori, fără probleme. Barierele de protecție sunt magice, dar cea din dreptul ferestrei dormitorului meu a fost ridicată pentru a ține intrușii *afară*, nu pentru a-i închide pe locatari înăuntru.

Totuși... mi se pare o idee inteligentă să testez cortina silețioasă de lumină strălucitoare care înconjoară Loja înainte de a mă arunca cu tot corpul prin ea. Pentru orice eventualitate.

Ridic o mână spre fereastra deschisă și o *întind* până când palma mea atinge eterul. Cortina albastră-argintie strălucește sub atingerea mea, dar nu se împotrivește. În schimb, se unduiește într-un val lenș peste încheietura mâinii mele. Întepător și cald, dar inofensiv. Vârfurile degetelor mele trec ușor prin stratul iridescent și se întâlnesc cu aerul proaspăt al nopții de pe partea cealaltă. Când îmi retrag mâna, magia se liniștește din nou.

Excelent.

Vântul se întetește, suflându-mi în față un val de miresme aspre: scorțișoară picantă și intensă. Whisky cald. Fum de la buștenii care ard de mult timp.

De obicei, Sel își reface apărarea la începutul serii, înainte să înceapă activitatea Celor Născuți în Întuneric, așa că semnătura lui de eter este încă proaspătă. Poate pune bariere doar în jurul unor locații specifice și imobile. Clădiri, cercuri de pământ, o cameră. Am fost mutată în Lojă, împotriva dorinței mele, tocmai *pentru că* se află în spatele unei fortărețe de bariere de protecție. Aceasta, în special, înfășoară cărămida și piatra și este mai puternică decât cele pe care le ridicau mai înainte, astfel încât nimeni nu poate intra în casă fără ajutorul unui Legendar sau al lui Merlin.

Sunt Vlăstarul lui Arthur de doar o lună și deja știu câte ceva despre ceea ce trebuie să fi simțit Nick toată viața. Asfixiat.

Prins în capcană. Puternic și neputincios, amândouă în același timp.
Neliniștit.

– Uf.

Un alt damf îmi lovește nasul sensibil. Tresar și mă întorc. Mă uit la ceasul deșteptător de lângă pat. Zece și jumătate.

E aproape timpul.

Mă las pe spate pe pat cu o bufnitură. Sel și Legendarii au ajuns probabil de abia la prima oprire de pe traseul lor de patrulare, mica porțiune de pădure de la capătul sudic al campusului. Oricât de mult aș încerca să mă relaxez, tot corpul mi-este încordat asemenea unui arc. Până și maxilarul mi se strânge cu putere în timp ce aștept.

O briză mușcătoare suflă prin fereastra deschisă, de data aceasta gâdilându-mi obrazii cu răcoarea începutului de toamnă. Un avertisment că iarna este pe drum și că timpul trece pe lângă noi.

N-ar trebui să fiu aici.

Aceeași frază îmi vine în minte în fiecare zi. Indiferent unde mă aflu sau ce fac, aceste cuvinte răsar de undeva din străfundul ființei mele, bolborosesc în sus pe gât și... se zdrobesc cumva de creierul meu.

Nu ar trebui să fiu la ora de engleză, ascultând o prelegere. Nu ar trebui să mănânc patru feluri de mâncare în sala de mese a Lojii. N-ar trebui să dorm pe un pat moale, în siguranță în spatele zidurilor Lojii.

Sunt sigură că prietenii mei au ghicit deja ce simt. Cum ar fi putut să nu-și dea seama? Greer stă lângă mine la acel curs, așa că vede cum mi se zbate genunchiul. Simte probabil că sunt gata să sar de pe scaun în orice moment. Mă așez să iau masa compusă din patru feluri de mâncare, dar Pete e chiar lângă mine în timp ce răscolesc mâncarea din farfurie și uit să o mănânc. Când Legendarii se întorc la ora două de la patrularea nocturnă, sunt mereu trează, așteptând la ușă să-i întâmpin.

Legendarii sunt în așteptare. Și eu sunt în așteptare. Așa am fost mereu, după cele petrecute la *ogof y ddraig*, peștera dragonului. De când eu – noi – am înfruntat crima și trădarea și de când adevăruri amare au fost dezvăluite.

De când Nick a fost luat de lângă mine în timp ce dormeam, răpit de Isaac Sorenson, puternicul Magician al Regelui, subordonat chiar tatălui său, nimeni nu a mai auzit nimic și nu i-a mai văzut pe cei trei.

Frustrarea trăiește în stomacul meu ca o bucată de jăratec în aceste zile – și numai *gândul* la capturarea lui Nick îl transformă într-o flacăra dureroasă, strălucitoare și familiară.

În urmă cu o lună, sub campusul din Carolina, spiritul regelui Arthur Pendragon s-a Trezit în lume – și în *mine*, adevărata sa descendentă. Trezirea a arătat că războiul străvechi dintre Legendari și forțele Întunericului este din nou aproape. Și chiar a doua zi, Regenții, actuala conducere a Ordinului Mesei Rotunde, ne-au dat instrucțiuni să... să nu facem nimic. Trebuie să participăm la cursuri, să dăm teste, să mergem chiar și la petreceri dacă suntem invitați. Nu ne putem permite să atragem atenția asupra capitolului – sau asupra mea –, atât timp cât agenții serviciului de informații al Regenților adună date despre dușmanii noștri și despre capturarea lui Nick de către un servitor loial bine cunoscut. Până la noi ordine, Legendarii au primit poruncă să stea aici.

Pentru noi, *asta* înseamnă *săptămâni* întregi în care ne-am ținut cu toții respirația în timp ce ne aflăm în prag de război. Iar pentru mine, *asta* înseamnă să stau singură în camera mea din Lojă în timp ce Legendarii sunt la vânatoare de dușmani.

Tatăl meu cunoștea deja Ordinul ca pe un vechi grup de studenți din universitate. Știa că Nick mă invitase să mă alătur grupului. Dar după ce a aflat despre mutarea mea bruscă în afara campusului, a cerut o explicație. A fost nevoie de decan, de cea mai bună prietenă a mea, Alice, și de fosta mea terapeută, Patricia, ca să-l convingă că Loja era ceva legal și sigur. Nu am putut să-i dezvălui tot adevărul, dar i-am spus că este un loc cum nu se poate mai sigur. Asta nu e o minciună, atâta doar că...

Nu ar trebui să fiu aici. Nu *vreau* să fiu aici.

Așa că, recent... am decis că *nu voi* fi aici.

Cel puțin pentru câteva ore o dată.

O altă privire la ceas. Zece și patruzeci și cinci. Ar trebui să meargă.

În timp ce mă urc pe pervaz, îmi vine să râd. Chiar și cu puterea lui Arthur, tot nu m-aș fi gândit vreodată să sar de la o fereastră aflată la etajul unu dacă nu aș fi trăit experiența în care Sel a sărit de la etajul doi – cu mine în spatele lui.

– Mulțumesc pentru inspirație, Magician al Regelui, murmur zâmbind, în timp ce îmi țin echilibrul pe scândura îngustă de lemn.

Diferența dintre un salt și o cădere? O împingere decisivă și puternică în zidul exterior de piatră al Lojii.

– Unu.

Trag aer în piept.

– Doi.

Strâng din dinți.

– Trei!

Sar.

Când aterizez, aud vocea antrenoarei mele, Gillian, care îmi spune să execut căderea *în mod conștient*, să-mi îndoi genunchii, și nu să-i blochez. Mai demult, pe când Gill mă antrena pentru prima dată, înainte să moștenesc puterea supranaturală a lui Arthur, picioarele mele nu ar fi putut absorbi nici măcar șocul unei căderi de la jumătatea înălțimii unui etaj. Un salt ca acesta mi-ar fi trimis toată forța de respingere din sol de la gleznele până în genunchi și în solduri.

Acum, puterea lui Arthur mă împiedică să-mi rup ceva, dar nu mă ajută cu nimic în privința echilibrului. Când mă ridic în picioare, mă clatin puțin, totuși reușesc să rămân în poziție verticală. Un progres. Sunt doar la un pas distanță de clădire, când o voce mă oprește.

– O să te prindă într-una din nopțile astea, să știi.

Mă răsucesc și văd o siluetă care apare din umbră. William, cu un sacou verde din denim și blugi albaștri, zâmbește răutăcios.

– Și ce-o să-mi facă? întreb eu, încrucișându-mi brațele. O să țipe din nou la mine?

William se strâmbă.

– Da. Foarte tare.

Își înclină capul spre fereastra mea întunecată.

– Bunicică săritura. La fel și aterizarea. Te obișnuiești cu puterea lui Arthur.

– Păi da, clatin eu din cap. Dar puterea nu e de ajuns.

– Niciodată nu este.

William știe ce înseamnă puterea. Timp de două ore pe zi, el este cel mai puternic dintre noi toți. Mai puternic decât mine. Mai puternic decât Sel. Mai puternic chiar și decât Felicity, Vlăstarul lui Lamorak.

Liniște. Îmi mușc buza.

– Ai venit să mă oprești?

Ar putea, dacă ar vrea. Probabil că *ar trebui*, dar...

William oftează și își strecoară mâinile în buzunarele de la spate.

– Nu. Dacă te opresc, vei continua să te furișezi. În moduri din ce în ce mai ingenioase, îmi imaginez.

Când l-am cunoscut pe William, fusesem rănită de un câine al iadului. Mă vindecase în timp ce eu abia dacă eram conștientă, fără să-mi știe numele și fără măcar să mă întrebe cum mă cheamă. Nu după mult timp – când a aflat suficient de multe ca să bănuiască faptul că nu eram pe deplin sinceră în legătură cu motivul pentru care mă alăturasem Ordinului –, îmi vindecase rănilor din nou. William înțelege valoarea secretelor și nu-i judecă pe ceilalți pentru că le păstrează. O adevărată binecuvântare. Mai ales în seara asta.

În loc să mă judece, mă privește cu o expresie blândă, așteptând să-mi recunosc singură fărădelegile. Oftez.

– De cât timp?

– De cât timp știu că te furișezi afară?

Face un semn din cap spre brațul meu drept.

– De luni dimineață, când ți-am observat la micul-dejun arsura prost bandajată de la încheietura mâinii.

Asta a fost acum patru zile; arsura este aproape vindecată acum. Îmi ascund brațul la spate.

– Credeam că am ascuns-o sub mânecă.

– Da. De toată lumea în afară de mine.

Sunt recunoscătoare pentru cât de multe *știe* William... fără să spună nimic. Dar nu vreau să discut despre arsurile pe care încă nu sunt suficient de pricepută ca să le previn.

– Și Sel și-ar fi dat seama, dacă te-ar fi văzut în acea zi.

– Ei bine, nu m-a văzut în acea zi, mormăi.

William nu comentează.

– Credeam că ești în patrulare împreună cu ceilalți. Sau e rândul tău să faci pe garda de corp?

– Bree!

William mă privește un moment îndelungat, lăsând dojana blândă să se așeze ca o greutate moale pe umerii mei.

– Nu ne poți învinovăți pentru asta, nu-i așa?

– Nu.

Îmi întorc privirea și repet fraza pe care nimeni nu mă lasă să o uit din noaptea aceea din peșteră.

– „Dacă atunci când este complet Trezit, Arthur este doborât de sângele Celor Născuți în Întuneric, Dinastiile Legendarilor vor fi distruse pentru totdeauna.” Am înțeles.

Nu aveam de gând să mă furișez, cel puțin nu la început. Dar apoi, într-o zi, săptămâna trecută, Greer mi-a mărturisit că Sel ordonase ca Vlăstarele și Scutierii să mă escorteze din clădire în clădire până în campus. *Discret*, ca să nu observ că ceilalți mă protejează de potențiale atacuri. *În secret*, ca să nu mă simt jignită de faptul că mă păzeau.

M-am simțit oricum jignită.

Frustrarea clocotește fierbinte în mine chiar și acum, iar eu strâng pumnul până când unghiile îmi străpung pielea. Săsâi de furie și îl desfac imediat. Puterea lui Arthur este mai mult enervantă decât utilă, când nu am voie să o folosesc. Las să-mi scape un oftat și, când mă întorc, văd că William se uită la mâna mea. Doamne, observă *totul!*

William ridică o sprânceană.

– Dacă înțelegi, atunci de ce ești supărată?

– Ar trebui să fiu în stare să mă apăr și singură foarte bine. Ar trebui să lupt în acest război la fel ca toți ceilalți.

– Vei lupta. Doar nu încă.

Se uită pe lângă mine, de-a lungul drumului pe care intenționez să pornesc spre pădure.

– Te duci la arenă?

Nu are rost să mă ascund. Dau din cap.

Pe chipul lui apare o expresie de îndoială. Să te furișezi afară este un secret; să te duci singură la arenă este altceva.

– Este deja târziu, iar comemorarea are loc de dimineață...

– Știu.

Îmi mușc buza. Nu uitasem de comemorare. Cum aș fi putut? Cereștia oficială a Ordinului pentru Russ, Whitty, Fitz și Evan va fi prima înmormântare la care particip de la cea a mamei mele.

– Nu voi lipsi mult timp. Promit.

– Bree...

Mă îmbufnez și mai tare.

– Te rog.

Cu un oftat și o privire amuzată, cedează.

– Bine.

Apoi, spre surprinderea mea, face un pas spre mine.

– Dar dacă pleci, vin și eu cu tine.

Clipesc.

– Chiar vrei să vii?

William ridică din umeri.

– Ia-o înainte.

Amândoi cunoaștem destul de bine poteca prin pădure, încât putem merge chiar și fără lanterna mea. Dacă Sel ar fi fost aici, ar fi putut să lumineze drumul cu palma plină de eter.

Dar dacă Sel ar fi fost aici, m-ar fi târât înapoi în casă, chiar dacă acum crease în jurul Lojii un perimetru cu trei rânduri de bariere de protecție. Cea de la fereastră fusese de abia prima.

Când am trecut prin a doua barieră, William a observat reacția mea. Nasul meu încrețit și ochii înlăcrimați.

– Această capacitate a ta de a mânui Magia Sângelui este fascinantă.

– Să miros eterul?

Singura putere a Magicienilor Sângelui pe care o pot folosi mereu este capacitatea pasivă de a percepe magia: vederea care îmi permite să văd eterul, simțul tactil care îmi permite să-l pipăi. Nasul care îmi spune că cineva l-a folosit de curând într-o vrajă.

– Nu este vorba numai despre perceperea eterului. Un Legendar își poate da seama când există eter în preajmă și dacă a fost folosit ca armă, dar *tu* poți, de asemenea, să-i distingi pe indivizii care îl modelează, să le percepi stările de spirit...

William dă din cap mirat.

Vraja de sânge a Verei fusese concepută, în primul rând, pentru a-i ajuta pe urmașii ei să-i simtă pe cei care recurgeau la eter în preajma noastră și care ne-ar fi putut vâna – Merlinii, în special.

– Sunt curios, de ce ai ales tocmai acest moment?

Arată cu degetul spre bariera pe lângă care am trecut.

Mai inspir încă o dată.

– Ustură puțin, ceea ce înseamnă că Sel era furios când a făcut vraja.

William chicotește. Face o pauză. Răsuște răspunsul meu pe toate părțile în mintea lui analitică, de medic.

– Pari încordată. Ești alergică?

Mă gândesc la asta.

– Nu. Mai degrabă... ca atunci când cineva trece pe lângă mine cu un parfum *foarte* puternic.

William se ascunde sub o creangă.

– Sel *lasă* o astfel de impresie.

Scot un geamăt.

– Chiar și atunci când nu este prin preajmă! Barierele, gărzile de corp ale Legendarilor, cerințele. Este *sufocant*.

William râde, ochii cenușii strălucindu-i.

– Ce este? întreb.

Zâmbește ușor.

– Vorbești ca Nicholas.

Pentru a doua oară în seara aceasta, durerea mă lovește din interior. Mai rău acum, pentru că am respins-o mai devreme. Durerea profundă a pierderii lui Nick nu este la fel ca acel val de durere pe care încă o simt când mă gândesc la mama, ci ceva mai ascuțit. O durere care îmi alunecă printre coaste ca un bisturiu. Un lucru care mă face să gâfâi, dar pe care nu-l pot preveni. Copacii se estompează. Ochii mă ustură. Mă opresc din mers.

Nick era *chiar* lângă mine când a fost răpit. Tocmai își pierduse titlul și fusese trădat de tatăl său, și totuși preferase să rămână cu mine în timp ce eu îmi reveneam în patul lui. Uneori, am impresia că simt căldura respirației lui pe clavicula mea, greutatea liniștitoare a brațului lui peste mijlocul meu. Cuvintele șoptite în umărul meu: „*Tu și cu mine, B.*”

– Bree.

William pășește în raza mea vizuală. Vocea lui e joasă, ca să liniștească.

– Nu avem niciun motiv să credem că tatăl lui ar putea să-i facă rău.

Clipesc pentru a alunga câteva lacrimi.

– Răul îl va *găsi* pe el. Oricum, cu mult înainte să-l găsim noi pe el.

William își alege cu grijă cuvintele.

– Au trecut două sute patruzeci și cinci de ani de când un Vlăstar al lui Arthur a fost Chemat ultima dată. Nimeni dintre cei care sunt în viață nu a mai fost martor la un moment ca cel pe care îl trăim noi. Tot ceea ce știu despre Înaltul Consiliu al Regenților ar susține faptul că sunt... cumpătați. Procedează cu atenție atunci când războiul este la orizont și viețile Celor Fără Seamăn sunt în joc...

– Viețile Celor Fără Seamăn nu sunt singurele vieți în joc, insist. Nick a fost răpit de un criminal. Și este și viața lui în joc!

William își strânge buzele răbdător.

– Ca și a ta.

De obicei nu mă cert cu William, nu cu adevărat. Dar în legătură cu acest subiect, intrăm întotdeauna într-un dans ritmic de punct, contrapunct.

– Cu excepția faptului că toți cei care știu despre Ordin continuă să creadă că Nick este Vlăstarul lui Arthur.

Trag adânc aer în piept.

– Iar tatăl lui și Isaac au fugit cu el, când o mulțime de Născuți în Întuneric sunt încă decizi să-l omoare. Ceea ce înseamnă că, în prezent, viața lui este în mai mare pericol decât a mea.

Acest lucru nu poate fi contestat, iar William nici nu încearcă. Păstrarea secretului identității mele pentru propria mea siguranță a fost primul ordin pe care l-au transmis Regenții... Până în momentul în care Arthur m-a Chemat în *ogof y ddraig*, Nicholas Davis era Vlăstarul lui Arthur. Pentru lumea Legendarilor, Nicholas Davis este în continuare Vlăstarul lui Arthur. Dar, în realitate, nu este el. Eu sunt. Nick nu și-a luat liber de la școală pentru a se pregăti să urce pe tron; a fost răpit, iar eu sunt cea care se pregătește să urce pe tron. În momentul de față, în lume sunt mai puțin de douăzeci de oameni care știu asta și ca eu să rămân în viață, acest cerc al celor de încredere trebuie să rămână cât mai restrâns cu putință.

În calitate de Vlăstar Trezit al lui Arthur și de ancoră a Descântecului Eternității, sunt întruchiparea vie, însăși puterea Legendarilor. Ca un motor, sângele meu și viața mea alimentează magia care leagă spiritele și transmite abilitățile celor treisprezece cavaleri originali descendenților, Vlăstarelor lor. Dacă mor de mâna unui demon Născut în Întuneric, vraja va muri și ea, iar cele cincisprezece secole de existență ale Legendarilor vor lua sfârșit. Niciun Vlăstar nu va mai fi Chemat niciodată, iar omenirea va cădea sub stăpânirea Celor Născuți în Întuneric. Demonii vor putea să se hrănească nestingheriți cu emoțiile oamenilor, să alimenteze haosul și conflictul, și să atace fără discriminare și fără posibilitatea de a riposta. Adică, știți, fără presiuni sau altceva de genul acesta.

William suspină.

– Vei avea mai multe de spus – în toate privințele – după Ritual.

Îmi dau ochii peste cap.

– Ritualul în care scot din nou sabia din piatră. De data asta cu public?

William se încruntă.

– Scoaterea sabiei în luptă a fost spontană și necesară...

De asemenea, cred că nu am fost singură. Au fost și Vera, Arthur, eu, toți împreună. Nu a fost o singură mână, ci trei.

– Trebuie să-ți revendici oficial și *intenționat* titlul în fața Regenților pentru a iniția transferul de putere, pentru a-l face oficial. Mai ales pe timp de război.

Strâmb din nas.

– Singurul moment în care Arthur își Cheamă Vlăstarul *este* în vreme de război, William.

– Războiul împotriva dușmanilor *cunoscuți*, poate. Dacă acel goruchel imitator, dacă Rha...

Fraza lui William se întrepruce brusc. Inspiră adânc, apoi încearcă din nou, ca și cum ar trebui să-și forțeze gura pentru a rosti numele demonului care îl ucisese și îl imitase pe Evan Cooper atât de bine, încât păcălise întreg capitolul.

– Dacă *Rhaz* a spus adevărul, ar mai putea exista și alți impostori chiar în acest campus. Și, chiar dacă *Rhaz* a mințit, tot nu putem risca să atragem în mod nejustificat atenția asupra sa sau asupra absenței lui Nick. Nu acum, când Porțile se deschid în fiecare seară și Camlann se profilează la orizont. Forțele noastre sunt incomplete.

Este adevărat. O Masă Rotundă completă este formată din douăzeci și șase de Legendari: treisprezece Vlăstare descendente, fiecare cu câte un Scutier care să luptă alături de el. Masa m-a câștigat pe mine atunci când m-a Chemat Arthur, dar *Rhaz* a ucis patru membri: *Fitz. Evan. Russ. Whitty*. Numele lor sunt scrise în ochii lui William. Membri ai Mesei pierduți, războinici pierduți, prieteni pierduți.

Când a murit *Fitz*, fratele său mai mic a fost Chemat imediat de Sir Bors pentru a-i lua locul. Dar Evan, Russ și Whitty au fost Scutieri aleși, iar Vlăstarele au întârziat cu alegerea înlocuitorilor. E drept că nici nu aveau prea multe opțiuni. După ce s-a aflat că Whitty fusese ucis de un demon în luptă, la doar câteva ore după ce devenise Scutierul lui William, majoritatea Pajilor care concuraseră în turneul din acest an pentru a deveni Scutieri și-au retras numele.